

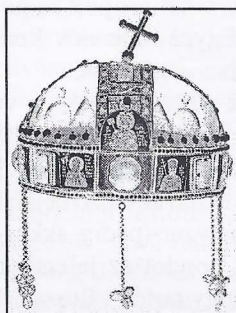
Jánoshidai Híradó

ÖNKORMÁNYZATI LAP

III. évfolyam 3. szám

Ára: 50,- Ft

2000. augusztus

Államalapító és egyházszervező Szent István király ünnepén

Emlékezésünk elején gondoljunk Árpád vezérré, a fejedelemre, a többi vezérré, a több tízezer har-

cosra és a több százezer névtelenre, akik a Történelem Urának jóvoltából több mint 1100 esztendővel ezelőtt a haza szent földjét megszerezték. A honfoglalás befejeződése után megkezdődött a békés szervezkedés és a termelőmunka, amelyet a kalandozások zavartak meg. Géza nagyfejedelem felismerte a leselkedő veszélyeket, a katasztrófa lehetőségeit. Ő valójában így vált fia alkotásának méltó előfutárává. Géza fejedelem, majd Szent István király meghatározóan építettek a már keresztény Európából érkezett térítő szervezetekre.

István király személyében olyan kiváló vezető kapott az egész magyar nemzet, hogy az akkori súlyos földi feladatok közepette a rábízottak megláthatták az éji homályban a krisztusi hajnal fényét.

Államalapító és egyházszervező szent királyunkról méltán emlékezünk meg évről évre, mert Ő sziklára épített. Nagy művének kétségbevonhatatlan bizonyítéka a magyar állam ezeréves fennállása, fennmaradása. Szellemi és lelki kincseiből viharban és vészben, jó- és balsorsban biztosan meríthetünk. A Szent Istvánt követő magyar századok fényei és árnyai mindig figyelmeztessenek hitünk megőrzésére, és erősítsenek bennünket keresztény emberhez méltó cselekedeteinkben.

Minden kor emberének szólnak az emberi tisztességre és becsületre vonatkozó Szent István-i intelmek:

„- a szeretet gyakorlása vezet el a legtöbb boldogsághoz,

*légy erős, nehogy a szerencse túlságosan felvessen,
vagy a balsors letaszítson,
légy szelíd, hogy sohase harcolj az igazság ellen,
légy becsületes, hogy szándékosan soha senkit
gyalázattal ne illess.”*

István király igaz hívő ember volt, minden cselekedetét teljesen Istennek szentelte, imáiban magát és királyságát Mária gyámsága alá helyezte. Szent István király, ki a békességet szeretted, ki az ellened támadókat meggyőzted:

*„Őrizz és pártfogolj minket, mai magyarokat is,
éljünk akár az anyaországban a dicső őseink
által ugyanekkor megszerzett történelmi tájainkon:
a Délvidéken, a Várvidéken, a Felvidéken, Erdélyben
és Székelyföldön –*

*vagy éljünk a nagyvilágban szétszóródva. Segítsd
valamennyiünket a magyarságunk megtartásá-
ban!!!”*

1000 éves Kárpát-medencei létünk alkalmából jogosan hangzott el a megállapítás: „Kard szerzte meg és kereszt tartotta fenn e hazát”.

Tisztelegve a millennium fényei előtt és kicsit elgondolkozva a megosztott jelenen: eleink próbái, hős helytállása mégis jobb jövőre, így bizakodásra készítsen valamennyiünket.

*„Fényes királyi várból egy férfi lép elő,
Vállát palást takarja, bokáig gördülő.
Magas halántékáról hosszú fürt göndörül,
Arcában a méltóság s kegyesség képe ül.
Ki Ő? a szeretetnek s kegyességnek anyyala?
Vagy földreszállott újra az Úr apostola?
Egy évezred után jött Krisztusban a dicső –
István, a magyarok első királya ő!”*

(Garay János: Az apostol)

Drávuczné Répási Ilona

Önkormányzati hírek

Alapítványi hírek

Március hónapban megjelent újságunkban felhívással fordultunk lakosainkhoz, valamint a községünkben elszármazottakhoz, hogy amennyiben tudnák és szeretnék Keresztelő Szent János szobrának elkészítését támogatni, azt az alapítványon keresztül is megtehetik. A szobor a tervezettnél megfelelően elkészült, avatása megtörtént.

Tájékoztatom a támogatóinkat, hogy az alapítvány számlájára összesen **201.000 Ft** érkezett, erre a célra, melyet július 6-án az önkormányzat költségvetésébe befizettünk. Köszönjük a támogatást.

Ismételten pályázati felhívást tettünk közzé tehetséges fiataljaink egyszeri támogatására, többek között az általános iskolások részére is, akik valamely elméleti tárgyból bejutottak országos tanulmányi versenyre. A tanévzáró ünnepségen 4 tanuló részére összesen 35.000 Ft támogatást adtunk át.

Tóth Katalin	20.000 Ft (négy országos verseny)
Sztruhala Ádám	5.000 Ft
Tóth Éva	5.000 Ft
Sziráki Anna	5.000 Ft

Ismételten gratulálunk, és várjuk a pályázati felhívásunkban közölt feltételeknek megfelelt fiatalok pályázatait.

A falunapokon szervezett alapítványi bál az előző évekhez hasonlóan sikeres volt. A bál tiszta bevétele **210.000 Ft**.

Megköszönöm a részvételt, külön köszönöm a közalkalmazottak és köztisztviselők munkáját a hét sikeréért és nem utolsósorban azokat, akik értékes támogatásukkal, felajánlásukkal is emelték a bál színvonalát.

Molnár Istvánné
a kuratórium elnöke

Lakóhelyünkért

A „Tavasztól-őszig lakóhelyünkért” program keretén belül 2000. június 17-én megtörtént a 2. környezetvédelmi ellenőrzés a község területén.

Az ellenőrzést az előző bejáráshoz hasonlóan 3 csoport végezte és minden csoport ugyanarra a területre ment, ahol az első alkalommal tartotta a szemlét.

Összességében azt tapasztalták, hogy községünk lakói készültek a falunapokra úgy is, hogy igyekeztek még szebbé, még tisztábbá tenni környezetüket.

Az előző bejáráshoz viszonyítva két csoport is pozitív változásokról adott számot. Egyre több név került a legszebb ház, a legszebb utcarész jelző mellé.

A lakosság nagy többségének nemcsak igénye van a virágos, zöld övezetre, hanem saját anyagi ráfordítással és emberi munkával is hozzájárul annak megvalósításához. Sajnos a település egy részén az előző bejáráshoz viszonyítva rosszabbodott a helyzet (pedig akkor is a rosszabbak közé tartozott). A gondot az jelenti, hogy nehéz megoldást találni arra, hogy tartós változás álljon be a településnek ezen a részén is. A bizottság tagjainak véleményével és támogatásával az Önkormányzat intézkedett a közterületen hosszabb ideje engedély nélkül tárolt különböző építési anyagok elszállításáról, illetve elszállíttatásáról. (Magtár utca, Hold utca stb).

Továbbra is kérjük a lakosságot, hogy példamutató magatartásával, igényességével fordítson kellő figyelmet környezetének tisztaságára, szépségére.

Révész Ferencné

Anyakönyvi hírek

Gólyahír:

Kis Martin
Fehér Mercédesz
Oláh Richárd
Kobela Bence

Házasságot kötöttek:

Bató Attila - Darók Marianna
Andráskó Zoltán - Gerhát Melinda

Búcsúzó az elhunytaktól:

Fabula Imre 73 év
Fehér Ferencné 80 év
Turóczi Ferenc 61 év

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönetet mondunk mindazon rokonoknak, szomszédoknak, ismerősöknek, akik szeretettel édesanyánknak

FEHÉR FERENCNÉ

(szül.: Pető Franciska)
temetésén részt vettek, és koszorúkkal,
virágaikkal, fájdalmunkban osztoztak.

A gyászoló család

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönetet mondunk mindazon rokonoknak, szomszédoknak, volt munkatársaknak, akik szeretettel nagyapám

FABULA IMRE

temetésén részt vettek, és koszorúkkal, virágaikkal,
fajdalmunkban osztoztak.

Darókné Szabó Mónika

Hazanézó

A megszokott rovatban lehet, hogy néhány szokatlan gondolattal találkozunk. Régen érlelődik bennem néhány keresetlen szó, melyet szeretnék megosztani minden olvasóval. Annak oka, hogy ez most történik, a millenniumi rendezvénysorozat számomra legjelentősebb eseménye, a „JÁNOSHIDAI FALUNAPOK”.

Tekintettel arra, hogy sokan nem ismernek, egypár szóban bemutatkoznék.

Révész Gábornak hívnak, 1968-ban születtem és 14 éves koromig Jánoshidán laktam. Eredeti foglalkozásom dísznövény-termesztő, parképtő. Jelenleg Budapesten élek családommal – feleségemmel és három gyermekemmel. Egy irodatechnikai világceg hazai képviselőjének kereskedelmi igazgatójaként dolgozom.

Azt tartják „Ki hol született, odavalósi”! Bár jómagam már több időt töltöttem távol a szülői háztól, mikor megkérdezik „hová valósi vagyok?”, azt szoktam mondani: Jánoshidára, de Pesten élek. Nincs ebben semmi különös, hiszen az ember olyan, mint amilyenek nevelték.

A hovatartozás, a valahova tartozás egyik legfontosabb szükségletünk.

Emlékszem, még óvodások voltunk, mikor az óvodaudvaron lévő medencében azért küzdöttünk, hogy ki üljön Bori óvá néni mellett. Aztán az iskolában a vasgyűjtés alkalmával szinte házról házra jártunk Csilla barátnőmmel, hogy összeszedjük a falu legnehezebb vaskályháit. Talán nem tudatosan, de már akkor is számítottunk egymásra. Immár 20-25 éve annak, hogy nyáron a „CSIRA GÖDÖR”-

ben saját készítésű hungarocell hajókat úsztattunk, télen pedig első, még 50 forintért Peták Lacitól vásárolt korcsolyámmal próbálkoztam a jégen talpon maradni. Talán már sokan nem tudják, hol is volt az a „kis erdő”, ahol komoly harc folyt az égig érő nyárfák között, hogy az idősebbeknek – Urbán Misi, Varga Jani, Szőke Tamás – vagy nekünk – Budai Laci, Kiss Jani, Szőke Robi, Sziva Lali – készül-e jobban elrejtett, biztonságosabb búvóhelyünk. Az átlagtól én sem tértem el. Nekem is a legkedvesebb időtöltésem a focizás volt. Mondhatni a labdarúgás szerelmese lettem. Annak oka, hogy ez így alakult, akkori testnevelő tanárom, Nemcsényi tanár úr volt, aki a foci szeretetét, a kitartást, a küzdeni akarást, a sikeréhséget számomra a mai napig meghatározó módon adta át.

Azt hiszem, gyermekkorom legtöbb és legszebb élményeit Filkus Janival töltöttem. Szinte össze voltunk nőve. Szinte testvérek voltunk. Az őszi betakarítási munkán olyan összhangban voltunk, hogy a krumpliasó gép még meg sem fordult, mi már bezsákkoltuk a kiforgatott burgonyát. Nem folytatom, mert az újság kevés lenne, ha csak a legszebb élményeimről írnám is le.

Egyszóval, szeretek az emlékképeimben kutatni, felidézni a Jánoshidán töltött éveket, és másoknak mesélni, milyen jó is volt otthon felnőni.

Mondanivalómat összefoglalva, nem tanácsolhatnék jobbat, mint azt, hogy igyekezzünk a lehető legtöbbet megtenni azért, hogy az a közösség, amiben együtt élünk, olyan közösség legyen, amihez öröm legyen tartozni, mások is vágyjanak arra, hogy olyan megértésben, toleranciában legyen részük, mint amit egy azonos célokért küzdő köz/ös/ség biztosíthat.

Révész Gábor

A Millenniumi Ünnepeket Szervező Bizottság döntése értelmében idén községünkben rendezvények is színesítik az augusztus 20-i ünnepet, amelyekre a közös ünneplés és jó szórakozás reményében mindenkit szeretettel várunk!!

Ünnepi program augusztus 20. alkalmából

Augusztus 19. (szombat)

10.00 óra	Kopjafa felállítása és szentelése a temetőben, illetve a temetői járdaszerkezet átadása
14.00 óra	A Sportpályán bográcslás és főzőverseny (marhapörkölt), utána sportdélután. Részletek a plakátokon
17.00	Experience - koncert
19.00-19.30	A verseny értékelése, eredményhirdetés
20.00	Utcabál

Augusztus 20. (vasárnap)

9.00 óra	Ünnepi szentmise Szent István király szentté avatási évfordulója alkalmából, a jubiláns házaspárok köszöntése

Hírek az óvodából

„Ég a tűz, Szent Ivány-i tűz
Hadd égjen csak, hadd lobogjon
A világ ne viaskodjon!”

Óvodai ballagás 2000

Minden évben sok fejtörést és gondos előkészületeket igényel az évszázó műsor összeállítása az óvodában. Így történt ez az idén is. Sokat töprengtünk azon, hogyan ünnepelhetnénk meg méltón a Millenniumot a búcsúzó nagycsoportosokkal. Óvodánkban szinte már hagyománnyá vált az ünnepélyeken egy-egy népszokás felelevenítése. Játszottunk már Betlehemeset, Lucázót, Regölést, Farsangi köszöntőt, Lakodalmast, Pünkösdlőt stb.

„Mi is a népszokás? Voltaképpen a kultúra hagyományozódása. Az a keret, amelyben a nép ünnepei és hétköznapjai lejátszódnak. Közösségi magatartásmód, illemtan, mítosz, költészet” – írja a néphagyományok ismert kutatója, Dömötör Tekla.

2000-ben mi is újszerűsége törekedtünk, szerettünk volna olyan népszokást feleleveníteni, amit még nem dolgoztunk fel. Így jutottunk el

június 24-éhez, Szent Iván napjához, mely a nyári napforduló időpontja. Ezen az éjszakán ünnepelték az év leghosszabb napját és az év legrövidebb éjszakáját, mely a fény, az élet és a szerelem ünnepe is egyben. Számunkra, jánoshidaiaknak ez a nap különösen jelentős, mivel templomunk és községünk búcsúja is. A nehézségeket már az elején szembesültünk. Itt a Jászságban nem élt igazán ez a népszokás, de más vidékeken már az V. századtól ünnepelték. Problémát okozott az is, hogy szakirodalomban sem találtunk ezzel kapcsolatos feldolgozásokat. Így vált a feladat számunkra kihívóbbá. Ismertük az

eseménysor felépítését, és tudtuk azt is, kinek mi volt a feladata. Pl.: A fiúk rakták a máglyát, a lányok gyújtották a tüzet. A tüzet meghatározott ülésrend szerint ülték körbe. A virágszirom szórásának betegsgúzó, mágikus erőt tulajdonítottak (lányok feladata). Itt énekelték össze a párokat, majd a páros tűzátugrás következett. Ezt a cselekménysort „öltöztettük” fel a gyerekekhez közel álló mondókákkal, találós kérdésekkel és dalos játékokkal. Bízunk benne, hogy sok új ismerettel gazdagodtak. A gyerekeknek jó játék volt, a felnőtteknek -reméljük- maradandó élmény.

Menyhárt Jánosné

Amikor a gyermek.....

EMLÉKEZIK

Emlékezetnek nevezzük az egyes benyomások, tapasztalatok utóhatását, amelyek hosszabb, rövidebb ideig tartanak, ezek valamilyen úton való megőrzését. Legtágabb értelemben a „tanulást”, az emlékek különböző felújulásait, az ismerőség érzését, és a határozott ráismerést. A csecsemő nyomban születése után elkezdi tapasztalatokat gyűjteni, tanulni, így az általában vett emlékezet működése már az első napokban megkezdődik. A jelenségek, mozgások a csecsemőben alkalmazkodást váltanak ki, pl. az etetést kísérő zajokat, látásbenyomásokat hamarosan „megjegyzik magának”. Az emlékezet fejlődése függ a jelenségek ismétlődésétől, de a bevésődés nem csupán az ismétlődésektől függ, hanem attól, hogy az inger megfelel-e a gyermek szükségletének. Az első emlékezete a táplálkozás és a testi jólét szükségleteire vonatkozik. Három hónapos kortól már a látásra és a hallásra is szüksége van, így elkezdődik a látás és hallás-émlékezet munkája. Az emlékezeti

működés fajtája: a ráismerés, az ismerőség érzés jelensége. A ráismerés egészen 3 éves korig csak rövid ideig érvényesül. 2 éves korban elég néhány napi távollét ahhoz, hogy a gyermek ne ismerje fel az ismerős arcokat. 4 éves korban 1 hónap után is, 5 éves korban már 1 év után is felismerik az ismerősöket. Az emlékezés sajátossága, hogy benne foglaltatik a múltnak gondolata, képzelet, melyben minden esemény egyéni az „enyém”, amely mindenkor érzelmekkel átszőtt (ezért nem mindig hiteles). A gyermek emlékezete kezdetben nagyon gyenge, az első emlékkép rendszerint 2-3 éves kortól ered, a gyermek minden tapasztalatából marad valamilyen benyomás. Elsőként a mozgásról, érzéketekről maradnak emlékek (ezért fontos a sok-sok mozgásos tapasztalat, melyre óvodánk is épít). Majd a tárgyakról és a beszédről szerzett emlékek gyűjtése indul meg. Egyéves kortól az emlékek helyének és idejének rögzítése is megkezdődik (óvodában tegnap, ma, holnap).

A gyermeki emlékezet jellegzetességei:

- lassabban idéz fel,
- több ismétlésre van szüksége, de lassabban felejt, kevesebb ismétléssel tanulja meg újra,
- az emlékek megtartása gyenge, kevesebbet tart meg, de hosszabb ideig őrzi amit egyszer megtanult, az további alapot ad a tanuláshoz (ezért képes hosszú szövegeket könnyedén megtanulni),
- szóemlékezete nagyon erős (ezért nem tűri, ha a mesét másként meséljük, szóról szóra kell, ez a szokása 5-6 éves korági tart).

A gyermek emlékezete mint minden „új” friss lelki jelenség, hatalmas ugrásokkal fejlődő képesség, melyet jobban ismerve, jobba, hitelesebbé, mélyebbé tehetünk, ha a gyermeket ismétlődő tapasztalatokkal, érzelmekkel halmozzuk el, kielégítve éppen aktuális szükségletüket, melyek utóhatásait hosszú ideig megőrzik, alap adva mindezzel a múlt szép emlékké csendesüléséhez.

Törekszünk arra, hogy a 2000. év benyomásai, tapasztalatai, ünnepei megőrzésre érdemesek legyenek.

Szöllősi Albertné

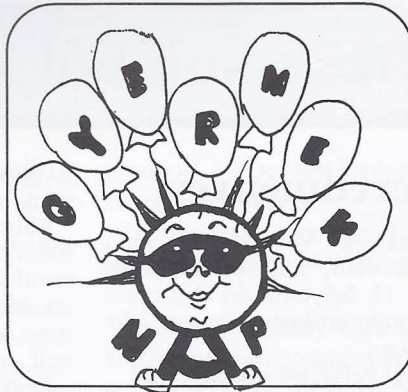
Szelnokon is jánoshidai vagyok

Szerencsésnek mondhatom magam, hogy a jánoshidai óvodában kezdtem el az óvónői munkámat. Miért? Mert olyan munkaközösségbe kerültem, akiktől szakmailag és emberileg olyan útravalót kaptam, amiből a mai napig is „táplálkozom”.

Jelenleg Szelnokon dolgozom, de itt is jánoshidai vagyok. Talán ezért is használók ki minden alkalmat arra, hogy visszatérjek, hogy minden jeles, fontos eseményen jelen legyek.

Évek óta – mióta hagyománnyá vált – részt veszek a gyermeknapon is. De nemcsak én tartozom a meghívottak körébe, hanem egy csoport szelnoki kis óvodás gyermek is, akikkel minden évben izgalommal készíjtjük kis ajándékainkat a részt vevő gyerekeknek.

Nagyon jónak tartom, hogy a környékből több óvoda is jelen lehet ezen a napon. Betekintést nyerhetnek a jánoshidai óvoda mozgalmas életébe. Talán sokan nem is tudják a faluban, milyen szerencsések azok a 3-6 éves gyerekek, akik Jánoshidán járhatnak óvodába. Sok más kisgyermek megirigyelheti azt az otthonos kis „szigetet”, ahol mindennapjaikat tölthetik. Sorolhatnám azokat a feltételeket, amelyek talán az itt lakók számára természetesekek, de egy városi óvodában nem adottak. Elsősorban az udvar, amely hatalmas, mindenféle mozgásos tevékenységre lehetőséget ad.

A mindennapi használat tanúbizonyságát mutatták meg ezen a gyermeknapon is. Rendkívül gazdag bemutatót láthattunk az itteni óvodások műsorán. Volt ott tánc, foci, sorverseny stb.

Sikeresek bizonyult, hogy kibővítették a programot és a meghívott óvodások is bemutatkozhattak egy-egy játékos-táncos előadással. Lehetőség nyílt arra, hogy jobban megismerjük egymást.

Összefoglalva: ez a rendezvény is nagyon színvonalas, sokrétű volt. Köszönhető a jó szervezésnek, amely az itt dolgozók munkáját dicséri. Köszönöm, hogy részt vehettünk. Számunkra már rendszeres kirándulássá vált ez az esemény. Mennyire várjuk? Ezt az is bizonyítja, hogy kolléganőim versengnek egymással

azon, hogy melyikőjük lehet az a szerencsés kiválasztott, aki legközelebb velünk jöhet. Mert ugye lesz jövőre is?!
Mi szeretnénk!

Dalmaidiné Zrupkó Katalin

Gyermekeknek

Miért rövid a búzakarász?

Bőség addig volt a földön, amíg az Úristen kegyelme megadta. Régen mannával éltek az emberek. Akkor még nem is igen dolgoztak. Minek tették volna? Korán felkeltek, napkelte előtt, vittek fazekakat, s szedtek manná. Aki nem kelt korán, annak persze nem jutott, mert napkelte utánra elolvadt a manna. A mannának pedig mindenki olyan ízét érezte, aki a szájába vette, amelyen ízét megkívánta. Csak hát annál jobban elkapatták magukat, s a sok zúgolódás miatt az Úristen megszüntette a manna adományát.

De azért még, azt beszélük a régiek, a búza sokáig a tövétől a hegyéig kalászt hozott.

Ekkoriban Jézus szent Péterrel a földön járt. Megéheztek, bementek egy paraszthoz, s kértek tőle kenyeret. Volt kenyér bőven a háznál, de a paraszt lusta volt felkelni, hogy egy karéjt vágjon a vándoroknak.

No, Péter fiam – mondta Jézus Krisztus, ahogy korgó gyomorral továbbmentek -, markold csak meg a búzáat a hegyénél, s a többi magot a tövéig húzd le róla!

Szent Péter lehúzta a búza száráról a magot – azóta csak negyede a kalász a réginek, s négyszer annyit vet be, négyszer annyit izzad a földművelő a kenyéréért.

Népmonda

Cserebere: A két egymás mellett levő rajz a kezdőbetűvel különbözik egymástól.

Hírek az iskolából

Az 1999/2000-es tanév eredményei

2000. június 9-ével minden diáknak véget ért a tanév, és elkezdődött a várva várt pihenést, kikapcsolódást nyújtó nyári vakáció. Amíg tanulóink idáig eljutottak, nagyon sok izgalmas és kemény munkát kellett végezniük. Természetesen a 227 tanuló közül nem teljesített mindenki egyformán. Voltak akik csak tanulgattak, még mások mindent megtettek annak érdekében, hogy minél sikeresebb évet hagyjanak maguk mögött. Erről árulkodnak a számok is, hiszen a tanév végén 96 tanuló részesült szaktárgyi dicséretben. A legtöbb dicséretet a hatodik osztályos tanulók gyűjtötték össze – 63 szaktárgyi dicséret – amelyet 16 tanuló érdemelt ki.

Ez igazán szép eredménynek mondható, hiszen az osztály fele részesült elismerésben. Az ötödik osztály követi őket a sorban – 29 dicsérettel – 8 tanuló eredményes munkája alapján. Bízom abban, hogy ezen osztályok jövőre is bizonyítani fognak, s mellettük a többiek is felbuzdulnak.

Az iskola tanulmányi átlaga ebben az évben 3,98, melyből az alsó tagozaté 4,11 míg a felső tagozat átlaga 3,88 volt. Az osztályok tanulmányi versenyének győztesei 1 napos strandoláson vettek részt Jászszentandrásán, ahol több mint 40 tanuló lubickolhatott a boldogság mellett a hús habokban.

Ebben a tanévben iskolánk tanulói közül néhányan igen szép és kimagasló eredményeket értek el. Közülük *Tóth Katalin* 7. osztályos tanuló volt a legeredményesebb, aki:

- * megyei történelmi verseny 3.
- * országos történelmi verseny 1.
- * Nyelvünkben élünk megyei 2.
- * Nyelvünkben élünk országos 11.
- * Apáczai magyarverseny országos 4.
- * Apáczai történelemverseny 3.
- * Simonyi megyei helyesíró verseny 3.
- * Jászsági helyesíró verseny 4. helyezette volt.

Szintén eredményes versenyző volt *Sztruhala Ádám* 7. osztályos tanuló is, aki

- * megyei történelemverseny 4.
- * országos történelemverseny 1.
- * Kazinczy-verseny 7. helyezette volt, s az elméleti tárgyak mellett kimagaslóan jó eredményeket ért el a lábtoll-labda versenyeken is. Ádámnak mindezek mellett jutott energiája a társastáncre is, ahol tánctudásáról minden rendezvényen tanúbizonyságot tett.

A két legeredményesebb tanuló mellett szeretném megemlíteni *Sziráki*

Annát, aki a Versegly megyei versenyen első, míg az országos versenyen 11. helyezést ért el.

Szintén szép eredményt hozott *Tóth Éva* is, aki a

- * Jászsági helyesíró versenyen 1.
- * megyei helyesíró versenyen 11.
- * Kazinczy-versenyen – megyei – 5.
- * Apáczai – országos – magyarversenyen 13. helyezett lett.

Mind a két tanuló 6. osztályos volt, akik előtt még nagyon sok lehetőség van, s bízunk abban, ezeket a lehetőségeket ki is használják.

Ezen eredményekhez csak gratulálni lehet úgy a diákoknak, mint a felkészítő tanároknak – *Rétyi Pál, Tóthné Eszes Éva, Lipták Judit* – és nem utolsósorban a szülőknak, akik a háttérben mindent megtettek annak érdekében, hogy ezek az eredmények megszülethessenek.

Természetesen a sort lehetne tovább folytatni, hiszen igen eredményesek voltak ebben az évben még az alábbi tanulók is: *Balogh Orsolya, Hidas Gabriella, Szöllösi Márton, Kovács Tamás, Kerekes Csilla, Viller Anett, Vízi Dániel, Gutai Renáta, Fekete Nóra, Thallmayer Gyula, Tóth Balázs, Berkó Zoltán, Kisbakonyi Róbert, Nagy István, Tóth Noémi*.

A lábtoll-labdások kimagasló eredményei is nagyban hozzájárultak

iskolánk jó hírvének emeléséhez, de róluk minden újságban olvashattunk is.

Ebben az évben is búcsúztunk. A ballagáson 33 nyolcadik osztályos tanuló mondott végső búcsút az iskolának. A hosszú ideig emlékeztessé maradó búcsúút után ismét fájó volt az elkészítés.

Kedves Búcsúzó Tanulóink!

Emlékemben sokáig élni fog ez az est, hiszen itt tettetek igazán tanúbizonyságot arról, hogy mit adott nektek ez az iskola az eltelt nyolc év alatt. Jó lenne még marasztalni benneteket, hiszen úgy érzem, igazán jó összeszokott közösség lett belőletek, igazi barátságok szövődtek köztetek és megfelelő tisztelet áradt belőletek a felnőttek iránt. Jó volt veletek együtt lenni, de örülök annak, hogy mindannyian első elképzelésetek megvalósulása felé el tudtok indulni. Bízom abban, hogy nem fogunk benneteket csalódni. Komjáthy Jenő sorai kísérvénnek valamennyiőtöket a következő időszakban:

„Rossz a világ?
Légy jó tehát magad!
Üres a lét?
Adj tartalmat neki!
Az ember szolgálja mind?
Légy te szabad!
Hidd sorsodat bátor versenyre ki!”

Drávuczné Répási Ilona

Énekkaros kirándulás

Az idén is több rendezvényen szerepelt az iskola énekkara. Volt templomi hangverseny és sok sikeres iskolai, községi ünnepség.

Tanárnőnk már tavaly és ebben az évben is énekkaros kirándulást szervezett nekünk ajándékkul. Ez évben a jászboldogházi strandot látogattuk meg. Sajnálhatták azok, akik nem jöttek velünk, mert mi remekül szórakoztunk egész nap. Dóra tanárnőnek szeretnénk megköszönni az egész évi fáradságos munkáját és az emlékeztető strandolást.

Menyhárt Anna

Kirándulás az állatkertbe

Ebben az évben június 6-ára az iskola kirándulást szervezett. A végállomás a Fővárosi Állat-és Növénykert volt. A résztvevők két busszal utaztak, az egyiket az alsó, a másikat a felső tagozatos diákok foglalták el.

Az állatkert gyönyörű. A nemrég megnyílt pillangóházat is megtekinthettük a különféle állatok között. Ugyan délelőtt nagyon meleg volt, de a buszon már kellőképpen feloldódtunk. Ezt az utat pályázaton nyerte iskolánk, mindannyiunknak ingyenes kirándulás volt, néhányan jutalomként kaptuk, bánhatja, aki a meghívás ellenére sem jött el.

Sziráki Anna

Iskolánkban már hagyománnyá vált, hogy év végén, minden osztályból az öt legjobbnak bizonyult tanuló jutalomkiránduláson vehet részt. A tavalyi jó tapasztalatok miatt ebben az évben is Jászszentandrásra mentünk, ahol strandolásra volt lehetőség. Már indulás előtt kiderült, hogy nem minden tanuló veszi igénybe a "jutalmat", sokan hiányoztak. Bánhatják is, mert ragyogó idő volt a strandoláshoz. Kicsik, nagyok jól éreztük magunkat, vidám hangulatú napot töltöttünk együtt. Én jövőre is szívesen mennék, de már középiskolásként más közösség programjai várnak.

Viller Anett

Hírek az iskolából

Lábtoll-labdás hírek

A Jánoshidán megrendezésre került Megyei Diákolimpiáról már beszámoltam. Az Országos Döntő Újszászon május 20-21-e között zajlott. A megyei eredményeinket felülmúlva teljesítettünk az országoson. Két korcsoportot (II. kcs. 5-6.oszt, III. kcs. 7-8.oszt) 14 iskola 114 versenyzője képviselte.

Büszkeséggel tölt el, hogy lányoknál a II. korcsoportban jánoshidai csapatok vívták a döntőt. A két csapat játéka végig felülmúlta többiét. Az eddigi versenyeken összehangoltabb csapatmunkát, jobb eredményeket produkált lányok „maradtak alul” egy küzdelmes meccsen.

A bajnokcsapat tagjai: Menyhárt Anna, Pető Adrienn, Sziráki Zsófia

Országos 2. helyezett: Burai Enikő, Gazsi Márta, Sziráki Anna, Turóczy Brigitta

A II. korcsoportos fiúk a focimeccset választották, pedig hasonló sikerekkel büszkélkedhettek volna, mint a lányok. Sajnálom!

A fiúknál a III. korcsoportban is jánoshidai részvétellel zajlott a döntő. Ami nem sikerült a megyein, az koncentrált, fegyelmetezett csapatmunkával sikerült az országoson. Bajnokként Jánoshida fiai állhattak a dobogó legmagasabb fokára: *Dömök Ferenc, Sziráki Bence, Szöllősi Márton, Sztruhala Ádám.*

A második napon egyéni küzdelmek zajlottak, ismét hidi sikerekkel, a 22 indulóból 5 hidi lány végzett az első 8 között:

II. Menyhárt Anna

III. Gazsi Márta

V. Sziráki Zsófia

VI. Pető Adrienn

VII. Turóczy Brigitta

Köszönöm a szülőknek, hogy az utaztatásban segítettek!

Az V. Hungarian Open Nemzetközi Lábtoll-labda Verseny július 8-11-e között került megrendezésre Újszászon, a július 15-én kezdődő I. Lábtoll-labda Világbajnokságot megelőzően. Ennek köszönhető, hogy csupán 3 nemzet képviseltette magát: Finnország, Németország, Magyar-

ország. A VB-re több európai és ázsiai csapat is fog érkezni.

Három helyszínen zajlottak a küzdelmek: gimnázium, kultúrház, sportcsarnok.

Jánoshidát 2 lány és 2 fiú csapat képviselte, szép eredményekkel. Mivel e nemzetközi verseny nem korosztályos, így érmeiket nem sikerült begyűjtenünk, de egy csapatunk jogot szerzett az augusztusban Németországban sorra kerülő nemzetközi viadalon való részvételre. Jó hangulatú, sportszerű meccsekre került sor. Szombaton és vasárnap csapatmérkőzéseket, kedden egyéni mérkőzéseket láthattunk.

Eredményeink:

Nők (14 csapat)

V. Jánoshida: Gazsi Márta, Turóczy Brigitta, Sziráki Anna, Burai Enikő

VII. Jánoshida: Menyhárt Anna, Pető Adrienn, Sziráki Zsófia

Szoros, 3 szettes meccseken maradtak alul a később dobogós, 5-6 éve lábtoll-labdázó idősebb csapatokkal szemben lányaink.

Egyéni (23 induló)

5-8. hely: Gazsi Márta,

Menyhárt Anna

9-16. hely: Burai Enikő, Sziráki Zsófia

17-23. hely: Pető Adrienn

Egyéni játékkukat is küzdeni akarás, ügyes „szívjáték” jellemezte.

Férfiak (31 csapat)

X. Jánoshida: Földi Ferenc,

Gerhát Zsolt, Juhász Béla

XXII. Jánoshida: Serfőző Tamás,

Sziráki Bence, Szöllősi Márton

Egyéni (61 induló)

17-32. hely: Gerhát Zsolt,

Szöllősi Márton

33-61. hely: Földi Ferenc,

Juhász Béla

Földi Feri az első, Szöllősi Marci a 16 közé jutásért egy-egy német elsőligás felnőtt játékosától, nem könnyű ellenfeleknek bizonyulva szenvedtek vereséget. Feri Peter von Rudentől, Marci Pascal Solimbieritől kapott ki.

Gratulálok minden hidi versenyzőnek, és köszönöm a nevükben is támogatóinknak a segítséget!

Viller Józsefné

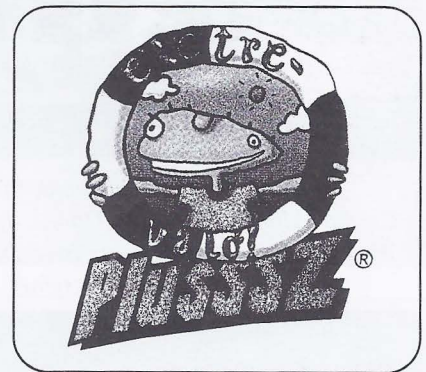
Éltrevaló Plussz Program

A Pharmavit Rt Magyarországon 1994-ben indította el az Éltrevaló Plussz Programot. Az azóta eltelt 6 év alatt a jelentkezők száma megsokszorozódott, így máig közel 100.000 gyerek foglalkozott szabadidejében az „életrevalósággal.”

Az 1999/2000-es tanévben az általános iskola 6. osztályából 2 csapat nevezett be a VI. Éltrevaló Plussz Program játékába. A vetélkedő három fordulóból és a döntőből állt. A feladatok megoldása során foglalkoztunk a testi-lelki egészséggel, környezetünk védelmével, valamint a közügyekben való eligazodással. Ezzel is új, eddig még nem ismert információkkal, s rengeteg élménnyel lettünk gazdagabbak. Az utolsó versenyfeladat beküldése után a program szervezőitől Éltrevalós ébresztőórát és Plussz pezsgőtablettát kaptunk. A döntőbe nem jutottunk be, de mivel idén 6 éves a program ezért a helyszínen 6 szerencsés csapatot sorsoltak ki, köztük a mi Kalci Marci csapatunkat is, így további értékes ajándékokat nyertünk. Nagyon örültünk a tollas- és pingpongütőknek, a kosárlabdának és a melegítőnek.

Köszönjük felkészítő tanárunknak, Drávuczné Répási Ilona odaadó munkáját, aki idejét nem kímélve segítette csapatainkat.

Tóth Éva

Vén diákok ha találkoznak

35 éves osztálytalálkozó

Volt, aki botra támaszkodva érkezett, volt, aki a párja kezét szorongatva. *Igen, mi együtt vagyunk még mindig, ebben a dzsungel rengetegben, jóban-rosszban.* Sokan voltak egyedül, de egyenes derékkal, küzdve a magánnyal. Voltak társaink, akiknek arcát, alakját átrendezte a gyötrő fájdalom, a küzdelem az élettel.

*„A világon nem a tudomány,
a szeretet művel csodákat.”
(Eötvös József)*

Ott voltak a tanáraink, szemben a „katedrán”, és nem is tudom, ki mondta ki először, hogy közülünk senkinek nem kell szégyenkeznie, mert mindenből becsületes ember vált. És talán ez a legnagyobb dolog, ami ezen az estén elhangzott. Mert ezt őszintén, büszkén mondom, hatalmas teljesítmény. Mert ennyi sors, ennyi útelágazás mégis egybeforrt ezen az estén, a becsület és a szeretet jegyében. Jó ilyen közösséghez tartozni, még akkor is, ha nem találkozunk évente. Évente?! Tízévente. De ennek ellenére tudunk egymásról és várjuk az újabb találkozót. És üzenjük azoknak, akik nem jöttek el: legközelebbi osztályfőnöki órán vegyetek részt, hiszen akkor újra névsorolvasás lesz, és nincs kibúvó! És Apáti tanár néninek sem kell annyi kanna vizet vinni már, hogy igazoltan legyetek távol, az igazolatlan távollét pedig fekete pontot ér. Szegényebbek

*Köreinkben üdvözölhettük tanárainkat:
Csajbók Mihályné, Sándor Ottóné, Tukacs József (of.),
Eszes Endréné (of.), Értekes István, Juhász Sándorné
Tukacs Józsefné*

Csoportkép, úgy harmincöt évvel később ...

lesztek egy fantasztikus, barátságos, szívmengető esténél, gyertek el, amíg lehet! Amíg lehet!

*„Kitűnővé egy szerencsés perc által is válhatunk: hasznos emberré a fáradtságos évek tesznek.”
(Kemény Zsigmond)*

Ezen az estén (több volt ez mint egy este a sok közül, ez egy fantasztikus találkozás volt) szemben ültek velünk a tanáraink. Igazi osztályfőnöki óra volt a javából. 35 év elmesélve három-négy percben mindenki életéből. És a „felelés” végén mindenki a rögtönzött rövid életrajz után a többiektől megérdemelt tapsot kapott. Mert mindenki megérdemelte. Megérdemelte az odafigyelésünket.

*„Munkálkodó légy, nem panaszkodó!”
Katona József*

Mini történelmek, átszöve fájdalmakkal, sikerekkel, tisztességes munkával eltöltött évtizedekkel. Ez után az este után úgy érzem, ez az együttlét, ez az egy este, nagyon nagy erőt ad még, ki tudja hány évünkhöz, évtizedünkhöz?!

Mikor találkozunk újra? Sürgetni kell az időt, hogy minél előbb. Mert oly kevés, inkább úgy fogalmaznék, egyre kevesebb évekre tervezzünk, álmodozunk már. És ezekbe az évekre bele kell hogy férjen egy újabb találkozó, veletek, 50-es, 51-esek. Kell, hogy folytatása legyen a 35 éve elkezdett lépéseknek, úgy, ahogy kezdtük, és úgy ahogy folytattuk.

*„Hálás vagyok érte, hogy hagytak gyerekek lenni.”
(Fekete István)*

Szólni kell a tanárainkról. Most is, ott ültek ők velünk szemben, a régi megsárgult naplónk sorrendjében, pár szóban bemutatkoztunk újra, mi is történt 35 év alatt... velünk, az A és a B osztállyal. És mi meglelt emberek, akadozva, a szavakat keresve, meghatódva, és azzal a gombóccal a torkunkban, izgulva beszélünk, meséltünk pár mondatot, „feleltünk” életünkről. És velünk szemben ültek tanáraink, hozzánk fiatalodva. Na nem a korunkat nézve, hanem a lelkünkben szunnyadó kisdíákokhoz. És ahogy néztek ránk, mint régen... régen, úgy 35 évvel ezelőtt, mikor terelgettek bennünket, mint a tyúkanyó, pelyhes sárga kiscsibéit, mint a megtermett ló, féktelen csikóit. Nyitogatták értelmünket, hogy kell megmaradni az ÉLET nagy rétvén, hogy a fennmaradásunkhoz nem kell feltétlenül a mellettünk futókat fellöknünk, eltipornunk, hogy mi tovább vágatassunk. Történt ez valahol a Jászországban, Jánoshidán, úgy Jászberénytől 20, Szolnoktól 30 kilométerre, egy szépséges kis alföldi faluban, ahol megtörtént egy estére a csoda, a szeretet csodája. Mikor találkozunk újra? Minél előbb, hiszen az élet oly rövid. És a szeretet oly védtelen. Ennek az osztálytalálkozóznak a hangulatát egy szép mondattal fejezném be, az egyik kedvenc énekesem, Zorán szövegével:

Óh, mondd, hány perc az ünnep, óh, mondd, meddig tart....

Molnár Márta

Képes beszámoló a falunapról

A falunap június 24-én ünnepi szentmisével kezdődött. Községünk polgármestere köszöntötte Dr. Seregély István egri érsek urat, a Magyar Katolikus Püspöki Kar elnökét, s átadta neki a Jánoshidán élő Virág Gellért ffaragó által készített millenniumi botot s a Jánoshidáról kiadott emlékfüzetet.

A Községi Önkormányzat ajándékát, a Barcs-Dráva-szentesen élő ffaragó művész: Ürmös István által készített Keresztelő Szent János-szobrot adta át Eszes Béla polgármester Sebestyén Albert plébános úrnak, s az érsek úr felszentelte azt.

A szentmise után a templom előtt várakozó buszok segítségével minden érdeklődő kijuthatott az ünnepély második helyszínére, a Zagyva-hídnál elkészített emlékparkhoz. A meghívott vendégeket és az igen szép számú közönséget Drávuczné Répási Ilona, a Millenniumi Emlékbizottság elnöke köszöntötte, aki egyben az ünnepség levezetője is volt.

A meghívott vendégek és a nézők másik csoportja. Ez a falunapi rendezvény valóban a község ünnepe volt, hiszen több mint ezer ember töltötte együtt a délelőttöt, hogy részese lehessen a szoboravatás, zászlóátadás pillanatainak.

Képes beszámoló a falunapról

Eszes Béla polgármester a lakosság, a vendégek köszöntése után Varga Mihálynak, a Pénzügyminisztérium politikai államtitkárának is átadta Jánoshida emléktárgyait, majd szoboravatató beszédét mondta el.

Olvasóink kérésére közöljük a falunapi szoboravatás alkalmából elhangzott polgármesteri ünnepi beszédet.

Tisztelt Érsek Úr, Államtitkár Úr, Vendégeink, Kedves Jánoshidaiak!

Településünk most 5. alkalommal rendezi meg a Jánoshidai Falunapokat! Az első ilyen rendezvényre 1996-ban a Honfoglalás 1100. évfordulójával egy időben került sor. Igazán szerencsés nemzedéknek mondhatjuk magunkat, mert 4 évre ettől a nagyon jelentős évfordulótól, ünnepelhetjük államalapításunk 1000. évfordulóját és egyben a kereszténység 2000. évét. Ez a mostani 2000. évi Jánoshidai Falunapok ezért is más, mint az eddigiek, mert ez Jánoshida milleniumi napja. 2000 a millennium éve!

Január 1-jén 0 óra 0 perckor tűzijátékkal köszöntöttük ezt az ünnepi évet, majd a még múlt évben megalakult millenniumi bizottságunk segítségével sikerült megjelenetnünk emlékfűzetünket, mely kiadványt - gondolom - már sokan olvastak.

Ezen kiemelkedő évünk legjelentősebb eseményei azonban most, a következő percekben fognak beteljesedni.

A Magyar Köztársaság kormánya a milleniumi évforduló alkalmából az ország minden településének emlékszálót adományoz. A zászlót Varga Mihály államtitkár úr adta át a községnek, amelyet képviselt: Molnár Istvánné jegyző asszony, Révész Ferencné alpolgármester, Eszes Béla polgármester úr.

Régóta beszélnek a jánoshidai emberek arról a Nepomuki Szent János szoborról, amely a II. világháborúig a Zagyva - híd mellett állt. De ettől sokkal régebben, az Árpád-korban pontosan 1186-ban alapították a III. Zagyva-vidéki Premontrei Prépostságot, a Garábi és a Hatvani Prépostság felépítését követően, amelyet Keresztelő Szent János tiszteletére szenteltek, és a települést az Ő védelmébe ajánlották. Ezen ősi okokból eredően és a település lakóinak igényét megszívlevélve a Községi Önkormányzat képviselő-testülete még a múlt évben eldöntötte, hogy a kipusztult nagy fa mellett - melynek jelenleg már csak 3 fiatal utódhajtása látható - egy Keresztelő Szent János-szobrot állít a környezetbe legjobban illeszkedő természetes anyagból, fából.

Tehát felkértük Dávid Sándor művész urat, hogy készítse el a település védőszentjének tölgyfa szobrát és íme, elkészült. Itt áll mögöttem és várja azt a pillanatot, mikor is megmutathatja magát a település lakóinak és vendégeinek. A tölgyfa, amelyből a test formálódott, az évgyűrűk alapján 106 éves volt.

Bízom abban, hogy legalább ennyi ideig fog ezen a helyen méltósággal őrködni a település mindennapjai fölött a belőle elkészült szobor, és így találóan azt mondhatom, hogy unokáink is látni fogják. De nagyon bízom abban, hogy ehhez a mondathoz nem kell a jól ismert Ráday Mihály által megfogalmazott folytatást soha hozzátenni, amikor is így folytatja: avagy a városvédő Pallasz Athéné kezéből kilopták a lándzsát...

Vigyázzunk rá, tiszteljük, óvjuk és védjük, így keresztrel a kezében, mert bár a szobor az egész település, azaz 2679 állampolgár tulajdona, de csak így egészben tudja hűen bemutatni Keresztelő Szent Jánost, településünk védőszentjét. Köszönet mindenkinek, aki bármilyen módon - pénzzel vagy kétkezi munkájával - segítette a szobor elkészítését.

Ezen gondolatok jegyében felkérem Sebestyén Albert atyát, hogy segítsen a szobor leleplezésében. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Képes beszámoló a falunapról

Révész Ferencné alpolgármester asszony töltötte be a „zászlóanya” tisztet. Ő tűzte fel a szalagot a zászlóra, majd beszédében megköszönte a millenniumi adományt.

Az érsek úr a község millenniumi zászlóját megáldotta. Szénási Zoltán szavalata után került sor a Jánoshida községért kitüntető díj átadására. Ennek teljes szövegét is közöljük.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Képviselő-testületünk a 8/1997.(XI.22.) számú rendeletével döntött a „Jánoshida Községért” kitüntető díj alapításáról és adományozásáról. A rendelet megalkotását követően 1998 és 1999 után most 3. alkalommal adományozza a képviselő-testület ezt a díjat. Rendeletünk szerint a díjból évente 2 adományozható, melyet minden évben a falunap alkalmával kell átadni.

A képviselő-testület szabályozta a tevékenységeket, amelyeknek kimagasló teljesítését kitüntetéssel kívánja elismerni. Az is megfogalmazásra került, hogy kik tehetnek javaslatot. A Jánoshidai Híradó önkormányzati lapunkban

Lipták Péter nyugdíjas részére a közigazgatásban végzett tevékenységéért. Lipták Péter a község közigazgatásában 26 évig dolgozott 1931-től egészen 1957-ig. Az 1956-os forradalom után az abban végzett tevékenysége miatt elbocsátásra került. Nyugdíjazásáig vízvezeték-szerelőként dolgozott. 1990-ben önkormányzati képviselőnek választották, majd 1994-től 1998-ig tartó ciklus közepétől ismételten képviselő volt. Mivel a község lakosságát jól ismeri és fordítva is, elsősorban a Szociális és Egészségügyi Bizottságban fejtette ki közéleti tevékenységét. A közigazgatásban mint szakember tevékenykedett, számtalan területnek az ismerője

Révész Ferencné (Tamási Ilona) alpolgármester asszony részére több évtizedes kiemelkedő közéleti tevékenységéért.

Révész Ferencné már 1990. évet megelőzően is aktívan részt vett a település közéletében. 1990-től immár harmadízben képviselőnek választotta meg lakosságunk. 1997 márciusáig a Pénzügyi Bizottság elnöke volt, azóta alpolgármester. Előremutató javaslataival mindenkor a község fejlesztéséért a lakosság közérzetének javításán munkálkodott és munkálkodik önzetlenül. Pénzügyi jártasságával segítette és segíti a község gazdálkodását. Úgy az önkormányzati intézmények, mint a Polgármesteri Hivatal dolgozóival, de nem utolsósorban a képviselő társaival jó kapcsolatot teremtett.

Közéleti tevékenységét jelenleg mint nyugdíjas végzi,

ez évben is kértük lakosaink javaslatát, de az aktivitás nem volt túlzottan nagy. Mindössze 29-en éltek javaslattételi lehetőségükkel.

Az önkormányzat Kulturális és Gazdasági Bizottsága 2000. június 19-én megtartott ülésén javaslatot tett a kitüntetettek, és egyben arról is döntött, azok közül kiket terjeszt a képviselő-testület elé. A képviselő-testületünk 2000. június 20-án a következő döntést hozta:

Jánoshida község képviselő-testülete 53/2000.(VI.20.) számú döntésével a 2000. Millenniumi évben „Jánoshida Községért” kitüntető díjat adományoz a település védőszentjének, Keresztelő Szent Jánosnak felszentelt szobra előtt:

volt. Ennek kapcsán főleg az idősebb korosztály körében népszerű és fordulnak hozzá tanácsért napjainkban is. Péter bácsinak gratulálók és jó e g e s z s é g e t kívánok!

de korábban több évtizeden keresztül a helyi termelőszövetkezetben dolgozott, mint könyvelő, főkönyvelő.

Akkor is szívügyének tekintette a község sorsát. 1990-től 1994-ig megyei közgyűlési tagként képviselte a község érdekeit.

Közéleti tevékenységéért még elismerést nem kapott.

Gratulálók, és a település érdekében további jó és eredményes munkát kívánok!

Képes beszámoló a falunapról

A Szózat eléneklése után az ünneplő tömeg az Abonyi Fúvószenekar és a mazsorettes lányok vezetésével ünnepi felvonulással a sportpályára indult.

Az ünnepi menet élén haladt az újonnan átvett és felszentelt millenniumi zászló, az ország nemzeti színű lobogója s a község zászlaja.

A felvonulás a sportpályáig tartott, s ott szórakoztató műsort tekinthetett meg a közönség. A kulturális műsoron felléptek a mazsorettes, a Flash Dance Táncstúdió, az óvoda nagycsoportosai, Éles István humorista és Zoltán Erika.

Az általános iskolások palotás tánca nyitotta meg az esti Alapítványi bált. Több mint 200 vendég hajnalig ropta a táncot. Sas István és zenekara szolgáltatta a talpalávalót, a cigánynótára vágyókat Horváth Sándor és zenekara szórakoztatta.

Csoportképünkön a táncospárok:
 Viller Anett - Kovács Vince
 Tóth Noémi - Kovács Tamás
 Pető Linda - Bori Dénes
 Menyhárt Anna - Sztruhala Ádám
 Tari Gabriella - Ács Péter
 Tamasi Melinda - Kádár Dániel
 Zombori Andrea - Mahovics István
 Fejes Judit - Sós Péter

*A falunapi fotókat készítette
 s rendelkezésünkre bocsátotta: Kádár József.
 Köszönjük!*

Vélemények a falunapról

A résztvevők gondolatai

A 2000. év az egész ország számára nagyon fontos dátum. Mindenhol ünneppsorozatokkal emlékeznek meg az ezeréves magyar államiságról, ez nálunk összekapcsolódott a község templomának búcsújával, a Keresztelő Szent János-szobor felavatásával és a millenniumi zászló átvételével. Nagyon örülök, hogy szavalatommal valamit nekem is sikerült hozzátennem a tartalmas és színvonalas megemlékezéshez. Megtisztelőnek tartom, hogy a szervezők gondoltak rám, s ennyi (tíz) év után sem felejtettek el. Remélem, hasonló alkalmakkor a jövőben is számíthatok rájuk. Ezúton is gratulálok mindenkinek, aki az ünnepség megszervezésében és lebonyolításában részt vett. Jó munkát végeztek. Azt gondolom sikerült méltó módon bekapcsolódni az országos eseménysorozatba.

Szénási Zoltán

Nagyon meglepett a felkérés, hogy én vigyem a millenniumi zászlót a falunapi felvonuláson, de szívesen vállaltam ezt a feladatot. A próba során még nem éreztem ennek jelentőségét, csak amikor a kezembe adták a zászlót a még leleplezetlen Szent János-szobor mellett. Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy a falu lakói nevében én vihettém végig az utcán az 1000 éves magyarság jelképét. Ezúton is szeretném megköszönni, hogy rám gondoltak.

Lipták János

Az országos versenyeken elért eredményeim alapján engem kértek fel arra a megtisztelő feladatra, hogy a Zagyva-parti millenniumi ünnepségen átadjam a zászlószalagot.

A rendezvényen állva éreztem igazán e nap jelentőségét Jánoshida életében, milyen nagy dolog, hogy szobrot avathat, millenniumi zászlót kaphat.

Az ünnepség legfelemelőbb pillanata a Keresztelő Szent János-szobor leleplezése és megszentelése volt, hiszen aki falunkba érve megpillantja ezt az alkotást, rögtön tudja Jánoshida nevének eredetét.

Tóth Katalin

Ez a falunap különleges volt Jánoshida életében, ugyanis ekkor kapta a millenniumi zászlót, amit szerencsém volt kíséreni. Először a templomban, azután kint a hídnál, majd az ott lezajlott események után a mazsorettszereplésével elindultunk a sportpálya felé. Csodálatos élmény volt számomra, hogy ez idő alatt minden szempár ránk szegeződött, de nemcsak ott, hanem este az Alapítványi bálon is, ahol palotást táncoltunk. Erre az eseményre biztosan egész életemben vissza fogok emlékezni, mivel felejthetetlen élményt nyújtott számomra.

Viller Anett

„Az a fontos, hogy mindenki tegye meg azt, amit megtehet.”

(Giordano Bruno)

Véleményem szerint erről tett nagyon jó tanúbizonyságot Jánoshida község lakossága és a községünkben tartózkodó meghívott vendégek nagy része 2000. június 24-én. Köszönet és hála valamennyiüknek, akik a nagy hőség ellenére részt vettek ünnepségünkön.

Vannak pillanatok, órák, amelyek valamennyiünk életében hosszú ideig maradandó emlékként élnek.

Ilyen volt ez a nap is, a maga fennkölt mivoltával. Büszkén állíthatjuk, hogy ezen a napon községünk lakói bebizonyították, hogy méltón tudnak ünnepelni.

Drávuczné Répási Ilona

Vélemények a falunapról

1985. augusztus 1-jén kerültem a Jánoshidai Általános Iskolába, mint tanító, 15 éve. Már előtte is szívesen részt vettem kulturális programokban, gyermekkorom óta zenét tanulok.

Az ének-zene szak elvégzése után lehetőségem nyílt Jánoshidán az iskolai énekkarral, a furulyacsoportokkal a templomi hangversenyeken, ünnepségeken a zenei élet felkarolására. Mazsorettcsoportot szerveztem, zongorázni tanítom az érdeklődő gyermekeket. Azóta büszkén mondhatom, hogy „gyermekeimmel” a falu szinte minden rendezvényén ott vagyunk.

A minden évben megrendezett falunapok jó lehetőség a fellépésekre. Ilyenkor az óvodások, iskolások kedves műsora szórakoztatja a közönséget.

Az idei falunap azonban színvonalasabb volt minden eddiginél. A szentmise, zászlóátadás, szoboravatás, szoborszentelés nagy színfoltja volt ennek a napnak. Megható és egyben örömteli pillanatok voltak ezek.

A fűvőszenekar és a mazsorettes „lányaim” menettánc bemutatója tette szebbé a felvonulást. Bizonyítottak a lányok szívósságból, állóképességből, amit szeretnék nekik megköszönni.

A sportpálya színpadán a jánoshidai gyerekek is szerepelhetnek, ami nagyszerű dolog. Ennek a család és a nevelők is örülnek. A gyerekek óriási izgalommal készülnek erre, és jólesik nekik a megérdemelt taps, dicséret. Végül ne felejtjük el a szervezők munkáját sem dicsérni, hiszen nélkülük ez a nap nem sikerülhetett volna ilyen jól, szervezeten.

Köszönöm a lehetőséget, hogy írhatok az újságba. Számomra ez az év igen fontos, hiszen 15 év után véglegesen letelepedtünk Jánoshidán. Remélem, még sokáig tevékenyen részt vehetek a falu kulturális munkájában, zenei életében.

Vaskó Teodóra

Aki ünnepel, az visszatekint. Visszaemlékezünk egy régi eseményre, s ezzel kiemeljük a múltból, felelevenednek bennünk a régi képek, felvonulások, szónoklatok.

A millennium és az ehhez tartozó rendezvények mindenféleképpen azok a momentumok, amelyek arra ösztönöznek, hogy megálljunk egy kicsit a rohanó életünkben és emlékezzünk. Büszkék lehetünk,

büszkék is vagyunk a HIDI Napokra, mely a 2000. év értékét számomra visszatükrözte.

Valahol a lelkemben úgy éreztem, részese voltam Jánoshida község jelentős eseményének a Keresztelő Szent János-szobor átadásának. Konkrétan nem akartam elképzelni a szobor külsőségeit, hogy fog kinézni, ezt rábízták az illetékesek a művészre, kritizálni sem szabad, illetve nincs jogunk, hisz a célját elérte: emlékeztet múltunkra, összefogásunkra – ahányszor a községbe jövünk. Gazdagabbak lettünk Keresztelő Szent János szobrával, biztos vagyok benne, kulturális örökségünk részét képezi a jövő számára.

Ez az év sok embert megmozgat, hisz kedvére válogathat mindenki a programokból. Elmondhatjuk: együtt voltunk, ezt is megéltük, szeretettel gondolunk az év kiemelt szintű rendezvényeire, hisz ezek alkalmával valamire, valakikre emlékeztünk. A Millenniumi Bizottságnak, az őket segítő valamennyi embernek a munkájához csak gratulálhatunk és azt mondhatjuk – köszönjük.

Ünnepeinkkel közelebb kerülünk a múltunkhoz, hisz államiságunk 1000 éves évfordulóján csak büszkeség tölthet el bennünket, igen Mi MAGYAROK, fennmaradtunk, élünk. Mi jut eszünkbe?

Ezer éve létezik a MAGYARSÁG – ennek részeként JÁNOSHIDA.

Itt szeretném javasolni a Bizottságnak -hisz lehetőség van a szobor talapzatának oldalán- Keresztelő Szent János nevét, rövid élettörténetét egy emléktáblán örökítsék meg, mindenkinek tudtára adva ezzel, mit is jelentett Jánoshida község életében.

Szöginé Káplár Zsuzsanna

Az ezeréves évfordulóról való megemlékezést méltán szolgálták az idén is megrendezett falunapok eseményei. Ezen belül leginkább a június 24-én tartott ünnepi szentmise, az azt követő szoboravatás és a millenniumi zászló átadása tetszett. Örömmel töltött el, hogy az egyház és az önkormányzat vezetősége együtt vett részt az ünneplésben, aminek minél többször meg kellene még ismétlődnie a jövőben is. Ennek azért is nagy a jelentősége, mert így azokat a régi szokásokat ismertethetjük és szeretethetjük meg a felnövekvő generációval, amelyek elődeink és a mi életünk meghatározói voltak és lesznek ezután is. A hagyományörzés és -átadás leginkább az ilyen nagyszabású, az egész települést megmozgató rendezvények során valósítható meg, amik persze községünk egyéni arculatát, történelmét is magukba foglalják. Így a fiatalok is magukénak érezhetik a falut, éppen ezért válnak az ilyen események kiemelkedővé, nagyon is szükségessé.

iff. Menyhart Ferencné

Nagyon tetszett, szép volt a falunapi rendezvénysorozat. Családommal részt vettünk a szoboravatáson, ez jelentette a legnagyobb élményt. A szobor kicsit lehetett volna formásabb, emberibb. A rendezvény nagyon jól volt megszervezve, szükség van a jövőben is hasonló ünnepekre, rendezvényekre.

Kerekes Lászlóné (62 éves)

Nagyon örülünk a falunapoknak, mert ilyenkor együtt a család, jól érezzük magunkat. Lehetne több rendezvény. Jó érzés, hogy van egy szobrunk, bár hiányolom az emléktábláról a nevét. Kívánok mindenkinek eredményekben gazdagabb évet s jó egészséget 2000-ben is!

Kerekes Ottóné

Közéleti arcképcsarnok

Az újság egyik szerkesztője felhívott telefonon, hogy a „Közéleti arcképcsarnok” című rovat számára írjak magamról néhány gondolatot annak kapcsán, hogy 2000. június 24-én átvehettem a „Jánoshida Községért” kitüntető díjat.

Akkor úgy gondoltam, hogy önmagamról írni nem is olyan nagy dolog. Azután mikor leültem, hogy papírra vessem gondolataim,

rádöbbsentem, ez nem kis feladat. Másokról írni, közös célokat megfogalmazni, annak megvalósításához embereket megnyerni, lehet, hogy nekem könnyebben megy, mint magamról írni.

Mégis – ha megkértek – a kérésnek eleget teszek.

1944. december 1-jén születtem Jánoshidán. Apukám egyéves koromban látott először, akkor jött haza betegen az orosz fogságból. Egy testvérem van, akihez ma is igazi testvéri szeretet fűz.

Általános iskolai tanulmányaim befejezése után a Török-szentmiklósi Mezőgazdasági Technikumba jártam. Szüleimtől sokszor hallottam „tanuljatok, ne legyetek ilyen egyszerű kétezű munkások”! Sajnos az élet úgy hozta, hogy az első év befejezése után ott kellett hagyni az iskolát, mert édesapám megbetegedett. Eszes Jani bácsi, az akkori „Aranykalász” Tsz. elnöke üzent apukámmal, hogy menjek be a téeszirodába, és ha van kedvem, dolgozzak ott. Nagyon örültem a lehetőségnek és elfogadtam az állást. Így kerültem 1960. augusztus 1-jén a téeszbe. Az első időszakban ketten dolgoztunk az irodában Gazsi Béla bácsival. Akkor láttam először közelről írógépet, de Béla bácsi biztatásával és segítségével lassan belejöttem az adminisztráció ABC-be.

A továbbtanulásra Eszes Endre, a téesz akkori főkönyvelője biztatott, így először „képesített könyvelői” végzettséget szereztem, majd Ács István volt téeszelnök kizártó biztatásának köszönhetően megszereztem a mérlegképes könyvelői végzettséget, és közzgazdasági érettségit tettem.

Mindig szerettem a közösséget. A 60-as években nagyon nagy kulturális élet volt a községben. Színjátszóköör, táncsoport működött felnőtt emberekkel. Szerettem a verseket, de leginkább a színjátszóköör vonzott. Nagyon sok nagy színdarabot adtunk elő helyi szereplőkkel a régi Művelődési Házban. Nagyobb ünnepek előtt zsűfólásig megtelt a nézőtér a falu lakosaival, akiknek akkor ez jelentette a szórakozást. Fiatalkorom legszebb emlékei fűződnek a szombat esti bálókhoz, a vasárnap délutáni Fő utcai sétákhoz barátóimmal.

19 éves voltam, amikor meghalt apukám. A húgomnak is abba kellett hagynia a tanulást, és kétezű munkás lett 15 éves korában.

1966-ban kötöttem házasságot. Két gyermekem született, Zsuzsa lányom és Gábor fiam. Házasságom többszöri próbálkozás ellenére sem sikerült rendezni, elváltam, egyedül neveltem fel gyermekeimet, akiknek sikerült a továbbtanulás, és mindketten szakmát szereztek. Gyermekeimmel mindig megértettük egymást. Nem voltak követelődözök, megértették, hogy egy keresetet kell beosztani úgy, hogy a következő fizetésig az elég legyen. Sok mindenből lehetett hiányuk, de a szeretetből mindig sokat tudtunk egymásnak adni.

1975-től a helyi termelőszövetkezet főkönyvelője lettem. Vezetői munkakör, család, tanulás külön-külön is nehéz feladat, de igyekeztem mindenhol helyt állni. A házi-munkába gyermekeimet korán bevtam, és nagyon sokat segítettek abban, hogy munkahelyi feladatomnak minél jobban eleget tudjak tenni. Amikor késő este hazamentem, sokszor találkoztam ilyen kiírásokkal „Anyá, a sült krumpli a sütőben van”, vagy „a sajtos tésztát megtalálod a gázon”.

A szövetkezet tagjainak igen nagy hozzájárulása volt a község fejlődéséhez. Vízvezetéket építettek ki a téesz tanyára, így kapott vezetékes vizet az Újtelep. Az intézmények építésénél ingyen szállítottuk az építőanyagot, a kövesúthoz a követ, és mentünk társadalmi munkába. Nagyon sok téesztag ebben az időben jutott el az ország nevezetes helyeire, nagyon sokan 50-60 éves korukban látták először közelről a Balatont. Sok nehéz helyzetet megéltünk, de emberségesen igyekeztünk a gondokon enyhíteni.

Közéleti tevékenységem egész fiatal koromra nyúlik vissza, de feljegyzések csak 1980-tól találhatók az önkormányzat jogelődjénél, a Községi Tanácsnál. Két ciklusban 1980-1990-ig voltam tanácstag, ebből egy ciklusban tanácselnök- helyettes, megyei közgyűlési tag. Erre az időszakra esik több intézmény létesítése, megépítése, a szilárdburkolatú utak építésének kezdése. Szívesen emlékszem ezekre az időkre, az akkori „harcokra”, amit a Kossuth körüti útépítés kapcsán vívtunk az ott lakókkal. Szerettem a tanácsági munkát. Élőbb kapcsolat volt akkor a lakosság és az adott körzet tanácstagja között, mint jelenleg van egy képviselő és a lakosság között.

A rendszerváltáskor néhányan azt tanácsolták, hogy ne induljak a választásokon, hiszen aki a régi rendszerben valamilyen funkciót betöltött, az most nem fog kapni kellő szavazatot. Lényegesen többen voltak azok, akik kértek és biztattak, hogy induljak el, és erre kért a volt tanácselnök is, Molnár Ferenc, aki maga is indult a polgármester-választásra. Olyan nagy horderejű programmal, mint a vezetékes gáz és a telefonprogram. Úgy éreztem, ez komoly kihívás, és jelöltettem magam. Azok győztek, akik biztattak. Beválasztottak a testületbe, ahol a pénzügyi bizottság vezetőjeként igyekeztem tudásommal a település fejlesztését szolgálni, a lakosság életkörülményeinek javításán dolgozni. Örülök annak, hogy a lakosság közvetlen anyagi hozzájárulásával részt vehettem azoknak a fejlesztéseknek a megvalósításában, amelyek a község további fejlődését növelhetik.

1997-től alpolgármesterként igyekszem javaslataimmal a község fejlesztését segíteni, a lakosság közérzetének javításán munkálkodni. A képviselői munkát nagy megtiszteltetésnek, de egyúttal nagy felelősséggel végzett szolgálatnak tekintetem és tekintem ma is. Úgy érzem, hogy a 2000. 06. 24-én átvett „Jánoshida Községért” kitüntető díj a legnagyobb igazolás a két évtizednyi közéleti munkámért, mely egyben kötelez is közéleti tevékenységem tovább-folytatására részben a ciklus végéig mint képviselőt, majd ezt követően mint tősgyökeres jánoshidai lakost.

Visszatekintve eddigi múltamra, tudom, hogy gyakran a magánéletem elé helyeztem a munkahelyi feladataimat és közéleti tevékenységemet. Tudom, hogy vannak soha nem pótolható történések, tudom, hogy nem jutott mindig elég időm gyermekeimmel a családi beszélgetésekre. Most, hogy már nyugdíjas vagyok, szeretném minden szabadidőm unokáimmal tölteni, akik megszőpítik és boldoggá teszik napjaimat.

Révész Ferencné

Hit – vallás – egyház

HONNAN – MIÉRT? – HOVÁ?

MIÉRT?

A honnan-ra előző írásomban elmondtam röviden az egyetlen igazságot: Istentől, a Teremtőm végtelen szeretetéből létezem, Tőle jöttem.

Most gondolkodjunk el ezen a kérdésen: MIÉRT?

Miért teremtett Isten?

Célja van a Teremtőnek velem. A tökéletes Szeretet atyai szíve-vágya az, hogy boldoggá tegyen. Örök életet adott, hogy az Ő életközösségébe tartozzam, örökre Vele éljek

A hittankönyv az emberre vonatkozólag így teszi fel a kérdést: Mi végre vagyunk a világon?

A feleletet így adja meg: Hogy Istent megismerjem, szeressem, Neki szolgáljak, ezáltal üdvözüljek, vagyis a mennyországba jussak! Vagyis boldog legyek!

Boldogság? Van egyáltalán a világon?

Az ember – a szabad akarattal rendelkező ember – elfordult a Teremtőtől, a jó Istentől. Nem hitt a szeretetnek, szembefordult Vele. A Sátánnak hitt. Értelme elhomályosodott, akarata rosszra hajló lett. Azóta nincs boldogság a földön, a bűn miatt. Örömeink vannak, és lesznek, de ezek az örömek is csak akkor igaziak, ha Istentől jönnek, ha parancsainak teljesítése útján jutunk hozzá. (A világ és a test gyönyörei előbb-utóbb megkeserítenek, tragédiába vezetnek.)

Az örök Szeretet – Isten – nem hagyott magunkra.

Csak Ő segíthet rajtunk, és segít is!

Idén ünnepeljük megváltásunk kezdetének 2000. évét, vagyis, hogy a II. isteni személy, a Fiú Isten közénk jött, velünk él. Emberré lett. A Szentlélek erejéből, Szűz Máriától emberi testet vett fel. Valóságos ember és valóságos Isten.

Itt lakik Jánoshidán!!!

Ő elmondotta a mennyei Atya üzenetét, az örömhírt (Evangéliumot), hogy továbbra is szeret minket, bűneink ellenére és mindenkit boldoggá akar tenni, a legnagyobb bűnöst is, ha megtér! – Ha megtér?

Megtérés? – Mi az?

Hiszek az Örök szeretetben, Istenben, a mennyei Atyában, és hiszek küldöttjében, az Úr Jézus Krisztusban. Elfogadom, és ismerem az Úr Jézus által meghirdetett örömhírt (Evangéliumot), és tanítása szerint rendezem életemet.

Ismeretszerzés? – elengedhetetlen és végtelenül fontos. – Akit nem ismerek, azt nem tudok szeretni, és nem tudok ragaszkodni hozzá. 1950-től 1989-ig ezt tiltotta a sátáni hatalom. Miért? Így tette tönkre sok embernek örök boldogságát. Ez bizonyítja ördögi mivoltát.

Isten szava mindenki számára hozzáférhető. A Szentírásban mindenki számára adva van. Legyen erre idő, legyen ez számunkra mindennél fontosabb. Ha igazán szeretem azokat, akiket a jó Isten rám

bízott – családomat -, akkor gondoskodjam arról, hogy ez a tudás meglegyen szívükben. Életük vezérelvévé váljon, hogy életük célját elérjék. (Ezért fontos a hittanóra és a hittan tanulás, és a gyakorlatban megélt vallási élet.)

Jézus Krisztusban valósul meg az egység Isten és ember között, Ő az összekötő kapocs Isten és a személyem között. Ő általa juthatok el a mennyei Atyámhoz, lehetek vele életközösségben. A bűn elszakított Tőle, de az Úr Jézus eltörölte a bűnt, szenvedésével és kereszthalálával. Nem kell tehát, hogy a Sátánnak rabja legyek. Kiszabadított a fogságból és Isten szabad gyermekévé tett!

Átszűrt Szívéből létrejöttek a Szentségek, melyekbe részesedve lesz elég lelki erőm, igaz küzdelem árán, de leélhetem életem a jó Isten gyermekeként, Isten akarata szerint.

A keresztség lényege, hogy a Sátán rabságából megszabadultam. A mennyei Atya beleoltott Jézusba. Persze ezt a szülőkre és keresztszülőkre bízva kell megőrizni és fejleszteni.

A többi szentségek, különösen a szentgyónás a bűnbánat szentsége, lehetővé teszik, nyomorult bűnös voltomból az újra és újra való visszatérést az istengyermeki életre.

Az Oltáriszentség – vagyis maga az Úr Jézus – a Vele való egyesülés – az Ő szándéka és akarata szerint, teszik lehetővé, hogy képes legyek mindenhol és minden körülmények között a büntelen életre. Vagyis, hogy az Atyát – Istent – mindennél és mindenkinél jobban szeressem, és embertársaimat úgy mint a mi Urunk Jézus Krisztus.

A többi szentségek is az életfeladatunknak megfelelően biztosítják a töretlen lelki fejlődést, a szentté válást. Az Úr Jézussal egyesült élet eredménye, hogy valóban elérjem életem célját és a feltámadás dicsősége révén, testben és lélekben üdvözüljek, vagyis a mennyországba jussak.

Boldog legyek – örökre – a Szentháromsággal életközösségbe.

Miért teremtett tehát?

Erre az igazi életboldogságra. Elhiszem? – Teszek érte valamit? – Nem jól kérdezem! – Megteszek-e érte mindent?

Az élet megismételhetetlen! Amit az Úr Jézus nélkül töltök, vagy már töltöttem el, az már elveszett! Azonban, ha ma és most belekapaszkodom és Vele élek, még semmi sincs veszve. Ő szereti a bűnöst, várja a megtérőt, kívánja, hogy fogadjam el életem zarándokútján társamnak, és akkor életem miértjére a boldogság a válasz.

Ünnepeink:

Augusztus 15. – A Boldogságos Szűz Mária mennybevétele – testetül-lelkestül – az Úr Jézus az égi boldogságba vitte. – Kötelező ünnep!

Az első magyar nemzeti ünnep, Szent István király rendeletéből.

Szentmise: reggel 7 óra, és este 7 óra.

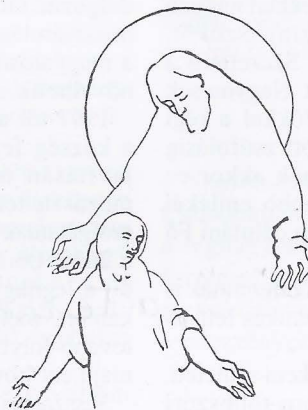
Augusztus 20. – Szent István királyunk szentté avatási évfordulója. – Állami és egyházi ünnep.

E napon köszöntjük a jubileumi házassokat a délelőtti 9 órás szentmisén.

A család az Ország alapja! Isten szándéka szerinti családok nélkül sem Hazánk, sem Egyházunk nem maradhat fenn!

Atya

Mi a célja Istennek az emberrel?

Megmutatja neki dicsőségét, vagyis üdvözítő szeretetét.

**Dicsőség a magasságban
Istennek.
Békesség a földön
a jóakarató embereknek!**

(Lk 2, 14)

Isten a szívünkben oltotta a vágyat, hogy lássuk őt. Igazán csak őrá vagyunk kíváncsiak, akár hiszünk benne, akár nem. Ő az egyetlen Titok, a titkok Titka. Életünk végén találkozunk is vele szemtől szembe. Erre a végső találkozásra kell készülnünk egész életünkben.

Idősek klubja

Ez a nyár is jól kezdődött...!

Vidám fürdőzés a bogácsi strandon
Fotó: Zámberi Jánosné

Így volt ez június elején, amikor nyugdíjasaink reggel 7-kor elindultak, hogy két napot töltsenek Bogácson. Nagy volt a készülődés, izgalom, de megérte, mert egyetértésben pihentünk, szórakoztunk. Délelőtt 10 órakor az üdülőben berendezkedtünk, utána irány a strand, ahol kezdődött a fürdőzés. Kellemesen éreztük magunkat, mert hamarosan rákezdtünk a nótára. A fürdőzők csatlakoztak nyugdíjasainkhoz. Nagyon tetszettek azok a népdalok, amivel a nyugdíjasaink már több alkalommal bemutatkoztak. Nemcsak a magyar fürdőzőknek tetszett, még a külföldi vendégek is csatlakoztak hozzánk. Kellemes és gondtalan két nap volt, amit fotóval meg is örökítettünk. A kirándulás sikerült, főleg a hegyen, ugyanis este felmentünk, ahol jelmezbe öltözve szórakoztattuk a vendégeket. Annyira sikerült, hogy rövid időn belül a pince megtelt vendégekkel és együtt daloltunk, táncoltunk. A tulajdonos vendégül látott bennünket, és éjjel 11 órakor a viszontlátás remé-

nyében köszöntünk el. Másnap reggel korán keltünk, megbeszéltük az előző nap eseményeit és indultunk a strandra, hogy minden percet kihasználjunk. Délután 6 órakor elindultunk haza, reméljük, hogy még sokáig eljutunk Bogácsra, amit köszönünk a Faluház dolgozóinak. Mindenkinek jó egészséget kívánok.

Tóth Sándor nyugdíjas

Nem idevalósi születésű vagyok én

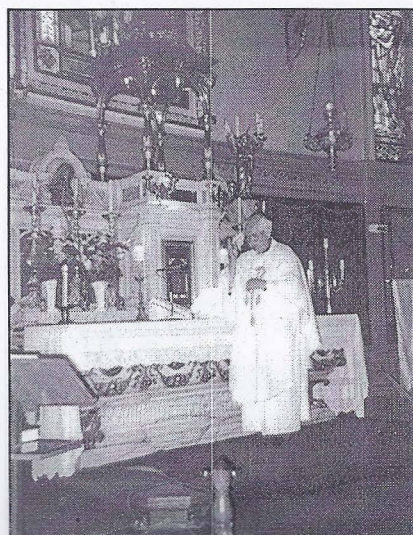
Ebbe a községbe 1958-ban jöttem el először. Amikor férjemmel terveztük a házasságot, és eljöttem, eldöntöttem első alkalommal, hogy itt fogunk családot alapítani.

A jánoshidai emberek kötődnek és ragaszkodnak egymáshoz, ami nekem nagyon tetszett. Ezt tapasztaltam, mert úgy érzem, engem is befogadtak. Jó volt velük dolgozni, mert amikor idekerültem, itt vállaltam munkát is. Most már nyugdíjas vagyok, de az emberekkel tartom a kapcsolatot, eljárók a nyugdíjas klubba, ahol megalakítottuk az énekkart, hogy énekszámokkal és jelenetekkel szórakoztassuk a község lakosságát. Nemcsak szórakozunk, hanem segítünk a község szépítésében is. A nyugdíjasaink társadalmi munkában ápolják, gondozzák a parkot, ahol a II. világháborúban elesett katonák és polgári lakosok emlékműve van elhelyezve. Nagyon szép községben élek, hisz jó érzéssel elmondhatjuk, hogy a környező községek közül a legrendezettebb, ami a község lakosainak és vezetőinek törődését tükrözi. Örülök, hogy idekerültem Tápiószecsőrről. Igen, az embereknek ezért „Szecsei Erzszi” vagyok. Köszönöm Jánoshida lakóinak, hogy befogadtak, én igyekszem alkalmazkodni, hogy tiszteljenek az itt élők és a község vezetői, amit én is viszonzni szeretnék. Mindenkinek boldog életet kívánok és jó egészséget!

Gazi Jánosné nyugdíjas

Budapestre kirándultunk

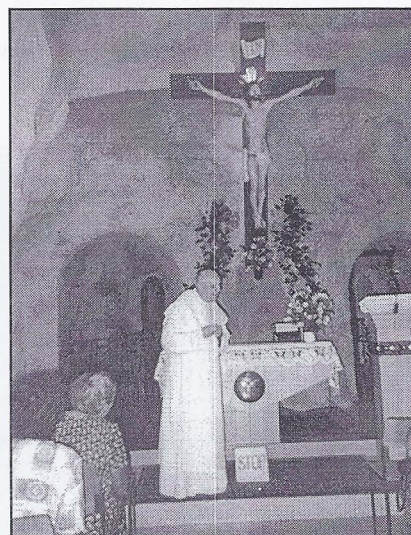
Fotó: Szőke Erzsébet

A Szent István-bazilikában
atya misézett

Ez a felvétel a Várban készült,
a Mátyás-kút előtt áll csoportunk

Megcsodáltuk
a gellérthegyi Szikla-kápolnát

Múltunk emlékei

Helytörténeti kiállítás a Faluházban

A március 6-án nyílt helytörténeti kiállítás jelentős eseményként szerepelt a községi millenniumi rendezvények sorában.

A kiállítás a több ezer évre visszanyúló történelem válogatott régészeti emlékeit mutatta be Dr. Csányi Marietta régész összeállításában. Államiságunk ezer évének jelképeként a mai falu átvészelve a történelem minden harcát, a tatárjárást, a török időköt, ma is ugyanazon a helyen áll, ahol őseink hajdan megtelepedtek. A kutatások során előkerült Árpád-kori sírok sejtetik, hogy a mai tágas családi házak helyén valaha az Árpád-korban szokásos kisméretű, félig földbe mélyített, szalma vagy nádfedeles kunyhók sorakozhattak.

A falu belterületén a beépítettség miatt módszeres ásás – a templom feltárását kivéve – nem folyt. Az építkezések, földmunkák során előkerült néhány lelet alapján bepillantathatunk a község honfoglalás előtti történelmébe is.

A legkorábbi leletek a híd építésekor kerültek elő, a bronzkor végéről az úgynevezett hatvani kultúra idejéből származnak. Nagy területre ható kereskedelmi kapcsolataik bizonyosságai a karcolt díszes edények és az agyagbögerek.

A római korban az Alföld szarmata szállásterület volt. A községben az emberi csontokkal együtt előbukkant bronz fibulák, valamint

néhány jellegzetes szürke és vörös színű agyagedény jelzi, hogy ez a népesség sem hagyta figyelmen kívül e vidék kedvező adottságait.

A két világháború között a falu határából, a Káposztás-dűlőből ritka sírgyűttes került a Magyar Nemzeti Múzeumba. A csontváz mellett talált vaskés és csat az V. századi korszak hagyatéka.

A 30-as években Tótképusztán feltárt avar, majd a 70-es években kiásott későbronzkori temető révén Jánoshida neve visszavonhatatlanul bevonult a régészeti szakirodalomba. A későbronzkori úgynevezett halomsíros kultúra 278 sírja egy több mint 3000 évvel ezelőtt itt élt népcsoport temetkezési szokásairól, társadalmi felépítéséről, viseletéről vall. Bronztárgyaik: karperec, gyűrűk, ruhadíszek, hajkarikák, török, csipeszek alapján megismerkedhetünk bronzművészségükkel a sírokba helyezett agyag bögrék, korsók, fazekak és a halotti urnák pedig edénművészségük teljes mintakincsét reprezentálják.

A tótképusztai avar temető a késő népvándorláskori, a magyar honfoglalást közvetlenül megelőző történetírás nélkülözhetetlen forrása. Egyik leghíresebb lelete, a kettős síp, amely nemcsak régészeti, hanem hangszertörténeti ritkaság is.

A falu összefüggő történelme Árpád-kori magyarjaink megtelepedésével veszi kezdetét. E folyamatos történelem ma is álló jelképe maga a templom.

A helytörténeti kiállítás csak töredékét tükrözte a múltból előkerült tárgyakkal, ezzel is méltó emléket állítva örökségünknek.

Zámbori Jánosné

A Jászság festője: Velkeiné Pócz Ilona

Kulturális örökségünk ápolása, védelme mellett rendkívül fontos teendők a ma élő művészek és alkotásaik bemutatása, megismertetése és átöröklése.

Számomra megtisztelő feladat volt, hogy a millennium évében bemutatthattam Jánoshida lakosainak Velkeiné Pócz Ilona festő-tanárt, akivel sok-sok éves barátság köt össze bennünket. Icuka – a festőnő – a kiállítást megelőzően több alkalommal ellátogatott községünkbe, hogy felkutassa helyi értékeinket – mind tárgyi, mind szellemi örökségeinket – és ezeket a képfestészet eszközeivel megjelenítse.

A kiállítás megnyitására 2000. június 14-én került sor a Faluházban, ahol a nagy hőség ellenére is igen sok érdeklődő gyűlt össze. A tárlatot Eszes Béla polgármester úr nyitotta meg, majd ezt követte a helyi általános iskola tanulójának színvonalas műsora Vaskó Teodóra tanárnő vezetésével.

A festőnő csodálatos alkotásai közül a legsikeresebbek voltak a helyi tájakat, értékeket bemutató olaj- és akvarellképek: a Kastély, a Templom, Zagyva-part stb.

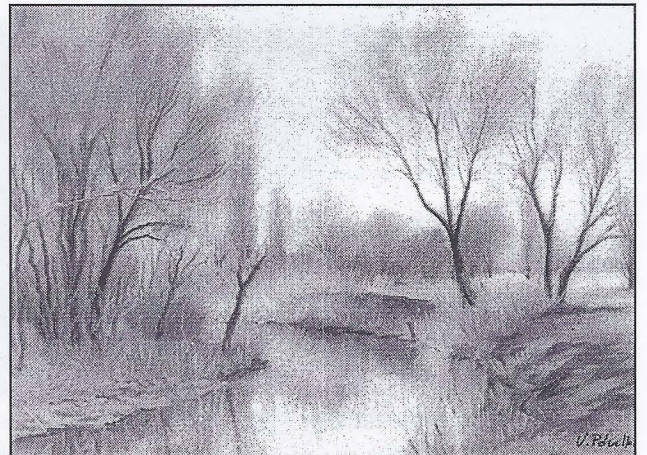
De mit is lehet tudni a jászsági tájak festőjéről, Velkeiné Pócz Ionáról?

Jelenleg rajztanár a jászberényi Lehel Vezér Gimnáziumban. Az egri tanárképző főiskolán Lőránt János volt a mestere, az Iparművészeti Főiskolán Károlyi Zsigmond és Féner Tamás. 1994-ben Hajdúszoboszlón a Nemzetközi Alkotótelepen díjazott lett akvarelljeivel. 1995-ben a Berényi Műhely egyik alapító tagja, melynek képviseletében három hetet töltött Sedaliában (USA), ahol lehetősége volt önálló kiállítás megszervezésére is. További kiállításainak helyszínei: Budapest, Szolnok, Hajdúszoboszló, Jászberény és 2001-ben Németország. Vallja, hogy leginkább az akvarell könnyed technikai megoldásai segítik az önkifejezésben, s ezzel együtt nagyobb művészi szabadságot is meg tud élni. Alkotásait többnyire impresszionista felfogásban készíti el.

Velkeiné Pócz Ilona festőnőnek magam és a bizottsági tagok nevében ezúton is kívánok töretlen alkotókedvet és gyümölcsöző sikereket a további munkájához.

Végül pozitívan értékelem a millenniumi bizottság azon nemes törekvését, hogy igyekszik támogatni szűkebb hazánk kulturális értékeinek felfedezését, közkinccsé tételét, hiszen ezzel a törekvésével segít eligazodni napjaink értékvesztés időszakában.

Petőné Vigh Katalin

Múltunk emlékei

Gyökereink sokfelé szétágaznak, éppen ezért nem meglepő, hogy Tóth Mihály az én nagyapámnak is testvére volt – Tóth Antal, az írásban Tóniként szerepel. A visszaemlékezésben az édesanyám Tóth Anna („Lipót Annus”) és az éppen akkor járnai tanuló, Károly bátyám is felismerhető. Büszkén vállalom ezt, mert a „múlt” visszafordíthatatlan egységes folyamatában az olvasott (és sokszor hallott) eseményeinek egyes mozzanatai mindenkinek egyéniék, de az itt leírtak az ENYÉMEK is!

Szülősi Albertné Mihalovits Anna

Látogatás szülőfalumba 1950 karácsonyán

Mikor szülőfalum utcájára léptem,
Új életre támadt sok-sok szép emlékem.
Úgy tűntek elő a kedves szép emlékek,
Mint az imakönyvben őrzött kis
szentképek.

Elszállott a lelkem a meggyes tájára,
A kapcszártó útszéli csárdába.
3 éves voltam, János bátyám meg 6,
Mikor édesapánk beállt csaplárosnak.
Hófedte a tájat, csillogott fehéren,
Mikor odavittek négyökrös szekéren.
A tavaszra várni még egy kicsit kellett,
Addig melegedtünk a kemence mellett.
Az erdő fölünk tán száz lépés lehetett,
Az szerezte nekünk a legtöbb örömet.
A csárda végére egyszer kiállottunk
És az erdő felé nagyot kiáltottunk.
Pillanat s hallottuk ugyanazt a hangot,
S csodáltuk az erdő hogy
visszakurjantott.

Édesapánk aztán elmondta a titkát:
**Ezt a hangot, fiaim, visszhangnak
hívják.**

Hogy azt is megtudtuk, okosabbak
lettünk,
Aztán az erdővel sokat beszélgettünk.
S kőkényt, galagonyát, meg vadkörtét
termett,
Alkalmas volt, mert a vitamin kellett.
Ősz felé, mikor már a vadkörte hullott,
Hogy kárba ne vesszen, mirajtunk nem
múlt.

Egy-egy gatyaszárral szedtünk napról
napra,
Édesanyánk szegény meg
megszalagatta.

És kedves madarunk volt a kudi vércse,
Bátyám magas fákra mászogatott érte.
Trücsköt, meg bogarat adtunk neki
bőven,

Szabadságra vágyva mégis elszállt
ősszel.

Hát egyszer mi jutott a bátyám eszébe:
Dinnyehajat enni hogy menjünk
Berénybe,

Mert ő hallotta, hogy a dinnye ott
annyi,

Hogy a belit félig benne szokták
hagyni.

Uzsgyi! Nekivágtunk, be is értünk
szépen,

Gondoltuk, hogy **no, most belakunk
dinnyével!**

S hogy ott a piacon tátottuk a szánkat,
Egyszer csak meglátjuk ám
édesanyánkat!

Tejhaszonnal ment be, de már mind
eladta,

Hogy meglátott, csak a kezét
összezsapta!

S lett okunk mondani bátyámmal, hogy
hijnye,

De savanyú ez a jászberényi dinnye....

Más alkalommal meg eperre éhezünk,
Megbeszéltük, aztán senkit se
kérdztünk.

Volt a nagybátyánknak két nagy
eperfája.

Találgattuk, hogy majd hogy mászunk
fel rája.

Kereket oldottunk úgy 8 óra tájba,
s a faluba értünk kora délutánra.

Mikor meglátuk a jánoshidi tornyot
Újult a szívünk, mert a gyomrunk már
korgott.

S hogy oszt beállít a két kis
vászongatyás,

Azongya bátyánk, **no,**
rokonlátogatás?

Eszik-e, vagy isszák, mi még azt se
tudtuk,

De ha ő mondta, úgy bizonyítottuk.

A nagy eperevés hogy bonyolódott le?
Olyanformán, mint a jászberényi
dinnye:

Reggel a lovak még kaptak egy abrakot,
Nagybátyánk meg minket a derékba
rakott.

És fent a csárdában így adta le a szót:
Hazahoztam a két rokonlátogatót!

Hogy kedves szüleink örültek-e, nem-e?
El tudná mesélni a fakanál nyele.

Ha eltört egy kanál, lett helyette kettő,
A gerenda alatt meg ott állt a vessző.

Édesapánk azzal abrikolt bennünket.
/De sokszor elvette vele a kedvünket!/
Mert hát szegény apánk, áldás a porára,

Hogy a környéknek még nem volt
iskolája,

Tanított bennünket és el nem engedte,
Meg kellett tanulni, ami volt a lecke.

Ha úgy egész napra kellett távoznia,
A könyvre se nézett se János, se Misa!

Mikor oszt hazajött édesapánk este,
Első volt: **no lurkók, hát hogy megy a
lecke?**

Makogtunk. Köpönyeg volt csak eső
után,

Édesapánk meg már nyúlt a vessző
után.

Édesanyánk meg a tényállást leadta:
**Mondtam! De a szavam egyik se
fogadta...!**

Aztán amit kaptunk még meg se
köszöntük,

Ám, de amíg élünk, szívünkől
köszönjük...

No de hát a csárda nem is volna csárda,
Hogyha se muzsika, se vígdal nem
járna,

Uradalmi béres és kukás legények
Jázmihálytelken a primással
beszéltek.

Farsangi időben ki-kijött a banda,
Nem frakk-lajbisak, csak vályogvető
fajta.

Az ócska hangszerszám akárhogy
nyekerget,

A pusztá legénye bánatot felejtett.
Bata Gyura volt a legények eleje,

Balyi Eszter volt nagy szerelemben
vele.

Gócsa Mihály meg a legjobb képű
legény,

De himlőbe esett s legcsúnyább lett
szegény.

A bátyussal néha ám mi is mulattunk,
Porciós üvegben céklalevet kaptunk.

Ültünk az asztalnál nevetve, dalolva,
Mint hogyha fajinan be is rúgtunk
volna.

Szüleink meg persze mirajtunk
mulattak,

Mily kár, hogy az évek oly gyorsan
rohannak.....

(Következő számunkban folytatjuk)

SZENZÁCIÓS ALLESZÁLLÍTÁS

10%

20%

Vásároljon
papír-írószer nálunk,
s az árból 10 %-ot mi állunk.

*Ha viszont mégis ruhára fáj a foga,
egy kis kedvezmény, s már nem is olyan drága.*

Most minden papír-írószer **10**,
és ruha **20** százalék kedvezménnyel kapható, amíg a készlet tart.

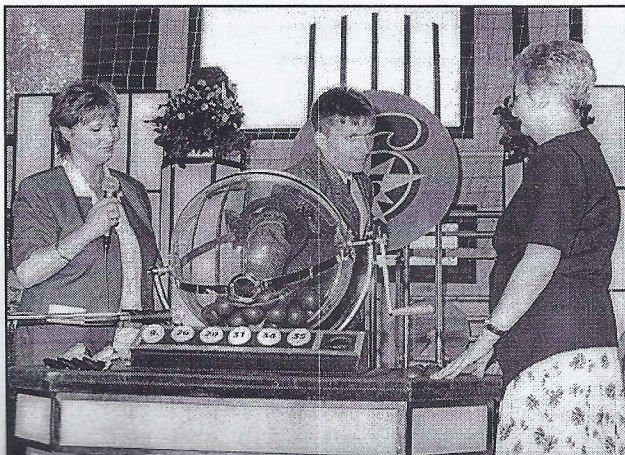
Cím: Maki virág-ajándék, Jánoshida, Fő út 34.

Lottósorsolás

Július 22-én községünkben rendezte meg a Szerencsejáték Rt. a 29. heti hatoslottó számsorsolást. 16 órától a helyi Nyugdijas Népdalkör, neves művészek és a Szféra Divatshow közreműködésével színvonalas gálaműsort élvezhetett a közönség.

A televízióból jól ismert Bay Éva látta el a háziasszonyi teendőket. A nyerőszámok sorsolását egyenes adásban közvetítette a Kossuth és a Petőfi Rádió.

Nem tudom, találatokban mennyire, de egyben szerencsés volt községünk: ez volt az utolsó előtti vidéki húzás, a 31. héttől már ez a sorsolás is a stúdióban történik.

Jánoshidai Híradó

Felelős szerkesztő: **Tóthné Eszes Éva**

A szerkesztőbizottság tagjai:

Drávuczné Répási Ilona, Szöllösi Albertné,
Turóczy István, Voller Angéla, Zámori Jánosné,
A szerkesztőség címe: Jánoshida, Fő u. 28.

Kiadja: Jánoshida Község Polgármesteri Hivatala

Felelős kiadó: Molnár Istvánné

Nyomdai munkák:

VERZÁL-PRINT Kft. nyomdája, Jászberény, 2000

Felelős vezető: Purda József – Táskaszám: 5956

Készült: 500 példányban

A lap előfizethető a szerkesztőség címén.